

syn gjældende, men, hvorom Alting er, naar hendes ældste Datter i 1820 var 18 Aar gammel, maa hun uden Tvivl nu være overordentlig gammel, og nu at ville for de saa Aar, der er tilbage, aflorte hende 10 Rbd., forekommer mig virkelig ikke passende. Jeg veed vel, at hun ikke kan have vundet Hævd paa, at en Feiltagelse, der tidligere er begaaet, vedblivende skal begaaes; hvis man altsaa vilde see hørt fra det formeentlige retlige Krav, hun efter Resolutionen af 1840 kunde have faaet, vil dette Hævdshensyn ikke kunne gjøres juridisk gjældende; men moralsk Hævd forekommer det mig, at hun maa have for at beholde de 10 Rbd. for de saa Aar, hun kan have tilbage.

Jeg skal derfor for mit Vedkommende stemme imod de to anførte Poster. Jeg ønsker ingen Antegnelse til disse Poster vedtagne; thi, at gjøre Vedtegninger ved disse to Poster, vilde efter Alts, hvad der iøvrigt er vedtaget, forekomme mig, som om man vilde ste Myggen, naar man har slugt Kamelen.

J. G. Larsen: Jeg skal tillade mig, som Deeltager i de Indstillinger, der nylig ere blevne saa haardt angrebne, at yttre nogle Ord. Jeg troer, at den ærede Landstingsmand, som nu satte sig, har i en temmelig mærkelig Grad misforstaaet Tendensen af de Indstillinger, som Udvalget har fremsat. Ved at eftersee Motivering og Indstillingerne, vil man see, at Udvalget aldeles ikke har forudsat som Noget, der nødvendigvis skulde skee, end mindre andraget paa, at en Redfættelse skulde finde Sted enten af den ene eller af den anden af de Pensioner, der ere omtalte. Vi have kun antaget det, som efter vort bedste Skjøn og Overbeviisning forekom os at være den klare Ret, der fulgte af de Resolutioner, der forelaae, nemlig, at disse Pensioner ikke kunne uden Videre vedblive at udbetales, saaledes som de hidtil vare udbetalte; men der maatte komme

en ny Bestemmelse til, for at dette kunde skee, enten ved en særegen Lov, der blev vedtagen, eller muligens kunde det ogsaa skee under Finanslovens Behandling ved en Overenskomst mellem Regjeringen og Rigsdagen derom. Der ligger slet ikke Andet i Indstillingen til Nr. 6, end at en Revision skal foretages med Hensyn til den der omhandlede Pension, og det er derhos endog udtrykkeligt berørt, at det jo vel kunde være Tilfældet, at Regjeringen vilde foreslaae en højere Pension for den omtalte Mand end den, der vilde følge af den nuværende, Pensjonslovs Bestemmelser. Det maa ogsaa erindres, at Revisoratet har fremsat en Indstilling, der gaaer ud paa at ansee det som noget ligefrem Afgjort, at Generallieutenant Rømer var uberettiget til at hævde mere end 3000 Rbd. Udvalget derimod har antaget, at han var berettiget til at vedblive at hævde det Beløb, han hidindtil har hævdet, indtil den forbeholdte Revision har fundet Sted. Hvad Sagens Realitet iøvrigt angaaer, da troer jeg, at det følger meget klart af den omhandlede Resolution, hvad Udvalget har andraget paa, og at dette ikke blot er det strengt retlige, men det eneste retlige Resultat, saaledes forekommer det idetmindste mig, der vil kunne bringes ud deraf. Jeg kan ei heller paa nogen Maade antage, at den forbeholdte Revision skulde være bleven fjernet ved Bestemmelsen i Grundloven om, at, indtil en Pensjonslov blev given, vilde Pensionen for de Embedsmænd, som Hans Majestæt efter Grundlovens § 22 affædigede, være at bestemme efter de hidtil fulgte Regler. Indtil den Tid gaves der vel visse Regler, som sædvanligen fulgtes, men ingen ganske faste eller bindende Regler, og den ærede Landstingsmand vilde dog neppe tvivle om, at Hans Majestæt efter de i 1848 bestaaende Forhold havde været berettiget til at knytte et saadant Forbehold, som det her omhandlede, til enhver Pension, der bevilgedes.